

Bůh miluje ateisty, protože ho neobtěžují svými problémy

Název emise: Osobnosti - Miroslav Horníček

Den vydání: 24. října 2018

Hodnota: 19 Kč; kat. č. 1005 (ČP)

Rozměr známkového obrazu: 23 x 40 mm

Výtvarný návrh: Zdeněk Netopil

Rytina: Jaroslav Tvrdoň

Druh tisku: OTr+HT

Papír: fl-an-OF; **Tisk:** PTC Praha

Tisková forma: 2x 50

Náklad: 600 tis.

FDC: OTp v barvě černofialové

Tisk: PTC Praha; **Náklad:** 3.200

vázela největší tragédie jeho života. Na natáčení ho přijel navštívit syn, jeho jediné dítě, student dokumentaristiky na FAMU, zrovna ten den měl 21. narozeniny. Sedl si kousek od štábu, aby nerušil, z ničeho nic dostal epileptický záchvat, při kterém upadl obličejem do mělké kaluže a utopil se...

Myslím, že nejsem sám, koho Miroslav Horníček mnohokrát svou tvorbou potěšil a třeba taky tak trochu nasměroval. Jako student střední zemědělské školy jsem měl jako jeden z předmětů myslivost, a

tak jsme chodili na střelby asfaltových holubů a taky na hony, napřed jako honci, a když jsme získali lovecký lístek, čekalo se, že budeme chodit jako lovci – z čehož jsem byl trochu rozpačitý. Tehdy jsem zrovna četl jeho Javorové listy, v nichž Horníček popisuje, jak ho v Kanadě, kde uváděl na montrealské výstavě Kinoautomat, pozvali na hon, a jak potom v noci přistoupil k tomu čerstvě narozenému lovcovi v sobě a vlastníma rukama ho jednou provždy zardousil... To se mi tak zalíbilo, že jsem se na lovení taky vykašlal a dodnes toho nelituju.

Titulek jsem vybral z citátů Miroslava Horníčka, k jehož poctě nyní byla vydána poštovní známka. Miroslav Horníček – to je moje dětství. Naši měli na gramofonu a později na magnetofonu nahrané předscény v nichž vystupoval s Janem Werichem a pouštěli je tak často, že jsem je nakonec uměl nazpaměť – a kusy si z nich vlastně pamatuju dodnes. Horníčka jsem v Divadle ABC neviděl, když tam v roce 1955 k Werichovi nastoupil, zrovna jsem se narodil. Ale užil jsem si ho o čtvrtstoletí či tři desítky let poději v Semaforu, kde hrál v pořadech *Zavěste prosím, volá Semafor*, a hlavně v recitálu Pavla Bobka *Dva muži někde*. Tehdy jsem zrovna chodil se zpěvačkou z tohohle pravidelně beznadějně vprodaného divadla, která v nich taky vystupovala, a tak jsem měl spoustu příležitostí vidět je na přistavku k některé řadě. Horníček byl skvělý, i když už nemocný a jeho žena Běla se o něj přirozeně strachovala, takže se nad termínem každého představení vznášel otazník, zda mu zdravotní stav vůbec dovolí se dostavit. Možná jste taky zažili pocit radosti a potěšení, když máte příležitost pozorovat, jak někdo něco dokonale umí. A je jedno, jestli jde o řemeslo, umělecký výkon nebo jakoukoli jinou lidskou činnost (Balzac o tom hezky mluví v jedné povídce). A právě takový pocit jsem tehdy měl z Horníčka na jevišti, ale i z četby jeho knížek a při sledování televizních Hovorů H, s hurónským Svitáckovým smíchem v pozadí. Ty do nejmenšího detailu vycizelované pointy! Vzpomínám na jeho kouzelný vtíp, kdy odpovídal na dotazy diváků: „*Kotí se mi kočka. Co mám dělat, aby se mi nepřekotila?*“ – „*O překocení kočky nemůže být řeč, stačí dohlédnout, aby se nekotila překotně!*“ Nebo jen název dopisu: *Vyznání Mariánským Lázním v červnu a červnu v Mariánských Lázních...* A jeho Dobře utajené housle, v nichž je nezapomenutelná pasáž: „*Mám rád ženy drobných postav. Malé. Útlé. Proto jsem si jednu z nich vzal. Neříkám, že pouze proto, ale jeden z důvodů to byl. Mám prostě rád malé ženy. Totiž – měl jsem je rád. Nyní – od doby, kdy jsem se rozhodl pro jednu z nich – říkám: mám rád malou ženu. Nehodlám zde popisovat důvody, pro které dávám malým ženám přednost. Některé jsou zcela subjektivní a vysloveny by vypadaly směšně. Především – malá žena dodá domovu útulnosti. Kráčí-li z pokoje do pokoje, mohu mít pocit, že bytem se pohybuje cukřenka.*“ A Javorové listy! A samozřejmě Písaři! I když ty zrovna pro-

Uřčitě bychom měli připomenout i kariéru Horníčkova divadelního herce, který bez jakéhokoli odborného vzdělání to v pouhých třiceti dotáhl do Národního divadla. A Horníčka filmového herce, třeba v *Táto, sežeň štěně!* nebo v roli *Krásného prince v Byl* jednou jeden král. A Horníčka výtvarníka. Tím vším je přece pořád součástí našich životů, až se zdá nemožné, že od jeho narození uplynulo desátého listopadu už sto let...

Zdeněk Netopil se při tvorbě známky zjevně inspiroval některou fotografií z Horníčkova zralého údobí a k tváři přidal živou gestikulaci. Jiný portrét, zřejmě z televize, využil na obálce dne vydání. A do třetice v razítku. Možná na té FDC mohl být nějaký odkaz na dílo Horníčka-výtvarníka, ale je pravda, že tato část jeho tvorby nebyla obecně tak známa jako práce herecká a literární.

Známky k poctě a připomenutí významných osobností tedy umíme. Teď už jen překonat tu psychologickou bariéru bránící nám zařadit do emisního plánu i osobnosti žijící. Kandidátů na to máme kolem sebe spoustu. Počínaje Horníčkovým kolegou ze Semaforu Jiřím Suchým, který by si to opravdu, ale opravdu zasloužil!

